

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Ing. J. L.**, proti žalovanému: **Městský soud v Praze**, se sídlem Spálená 2, Praha 2, ve věci žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného stran žádosti žalobce o poskytnutí informací, o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci vedené pod sp. zn. 11 A 54/2014 jinému soudu,

takto:

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 A 54/2014 **se přikazuje** k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze.

Odůvodnění:

Žalobce podal dne 28. 3. 2014 k Městskému soudu v Praze žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného Městského soudu v Praze, ve které namítal, že žalovaný řádně nevyřídil jeho tři žádosti o poskytnutí informací, neboť informace mu nebyly poskytnuty, ani nebylo vydáno správní rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informací. Žalovaný vydal pouze sdělení ze dne 11. 2. 2014, sp. zn. Si 49/2014, Si 50/2014 a Si 48/2014, v nichž požadované informace neposkytl. Žalobce podal proti tomuto postupu dne 3. 3. 2014 nadřízenému orgánu stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace, která taktéž nebyla v zákonem stanovené lhůtě vyřízena, a nebylo vydáno rozhodnutí ani nedošlo k jakékoliv nápravě. Vzhledem k tomu, že lhůta pro vyřízení stížnosti dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) marně uplynula a byly vyčerpány všechny dostupné prostředky k nápravě, žalobce s poukazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ans 1/2010 a sp. zn. 4 Ans 2/2010 podal žalobu, ve které se domáhal uložení povinnosti Městskému soudu v Praze bezodkladně vyřídit jeho žádost o informace. Závěrem uvedl, že Městský soud v Praze nemůže věcně rozhodovat, neboť on sám je

žalovaným povinným subjektem, přičemž soud by měl být zcela nestranný jak ve vztahu k účastníkům, tak i k samotnému předmětu řízení.

Městský soud v Praze předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu podle § 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) z důvodu, že žalovaný jako povinný subjekt je také soudem věcně a místně příslušným k projednání žaloby, s tím, že by tato skutečnost mohla zavdat objektivní pochybnosti o nepodjatosti všech soudců specializovaných senátů tohoto soudu, neboť by se Městský soud v Praze stal soudcem ve své vlastní věci, tedy v rozporu se zásadou *nemo iudex in causa sua*. V závěru svého návrhu Městský soud v Praze poukázal na obdobná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věcech vedených pod sp. zn. Nad 95/2012, Nad 50/2010 nebo Nad 38/2013.

Ve smyslu § 9 odst. 3 s. ř. s. Městský soud v Praze vyzval účastníky řízení, aby se vyjádřili k jeho procesnímu návrhu, aby řízení ve věci provedl jiný krajský soud, a také k důvodům přikázání. Žalovaný se k tomuto návrhu nijak nevyjádřil, stanovisko žalobce k otázce místní příslušnosti je zjevné již z jeho žaloby.

Nejvyšší správní soud shledal návrh Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu důvodným.

Podle § 9 odst. 1 s. ř. s. platí, že Nejvyšší správní soud přikáže věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. Zmiňované ustanovení upravuje případ tzv. nutné delegace, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, který má věc projednat a rozhodnout jako věcně a místně příslušný soud.

Městský soud v Praze učinil tedy návrh na delegaci nutnou podle § 9 odst. 1 s. ř. s. Jejím předpokladem je sice rozhodnutí o vyloučení všech soudců specializovaných senátů (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2009, sp. zn. Nad 23/2009), pokud by však měl o vyloučení rozhodovat Nejvyšší správní soud, bylo by trvání na takové podmínce zbytečným formalismem. Taková situace by nastala i v tomto případě, neboť předseda Městského soudu v Praze jako žalovaný orgán správy soudu nemůže rozhodovat ve své vlastní věci, takže by o vyloučení soudců Městského soudu v Praze musel podle § 8 odst. 3 s. ř. s. per analogiam tak jako tak rozhodnout Nejvyšší správní soud (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. Nad 50/2014 – 25).

Vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoliv pouze na skutečně prokázané podjatosti, ale je dáno již tehdy, jestliže lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti (blíže viz nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 11. 1996 sp. zn. I. ÚS 167/94 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 – 70).

Přestože pouhá skutečnost, že žalovaným je Městský soud v Praze, automaticky neznamená, že by v takovéto věci všichni soudci specializovaných senátů tohoto soudu byli vyloučeni z projednávání a rozhodnutí (viz např. usnesení Nejvyššího správního

soudu ze dne 12. 12.2012, č. j. Nad 101/2012 - 18), důvodné pochybnosti o nepodjatosti soudců příslušného soudu lze mít zejména z toho důvodu, že předmětem řízení v nyní posuzované věci je tvrzená nečinnost orgánů správy krajského soudu, resp. jeho funkcionářů. Skutečnost, že by soudci krajského soudu měli posuzovat činnost funkcionářů krajského soudu, kteří mohou v zákonem stanovených případech vůči nim vykonávat úkoly justiční správy, je důvodem pro vyloučení těchto soudců z projednání a rozhodnutí věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70).

Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že všichni soudci specializovaných senátů Městského soudu v Praze jsou vyloučeni pro možnou podjatost ve věci vedené tímto soudem pod sp. zn. 11 A 54/2014. Věc proto přikázal k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze, který je soudem svým sídlem nejbližším účastníkům řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda
senátu